

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.693 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 december 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 april 1980 te Ghazni.

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 29 februari 2008, verklaart zich dezelfde dag voor het eerst vluchteling. De adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de toekenning van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 6 november 2008 met nummer 18.461 wordt zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 20 november 2008 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 9 december 2008 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 december 2008 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 16 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 16 december 2008 ter kennis werd gebracht en als volgt gemotiveerd is:

“Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 29.02.2008. Overwegende dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 31.07.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 12.11.2008 in zijn arrest de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.12.2008 een tweede asielaanvraag indiende. Overwegende dat deze asielaanvraag op 10.12.2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering tot in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene op 12.12.2008 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart lange tijd in Ghazni gewoond te hebben en bijgevolg vraagt om subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde hierna meerdere jaren in de hoofdstad Kaboel gewoond te hebben. Overwegende dat het Commissariaat-generaal in zijn eerste asielaanvraag oordeelde dat deze regio niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer ontvoerd werd. Overwegende dat hij dit reeds in zijn vorige asielaanvraag verklaarde. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (één) dag.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting over de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht meent de verzoekende partij dat zij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. De verzoekende partij wijst erop dat zij meer bepaald uitlegde dat haar broer twaalf dagen eerder ontvoerd was. De ontvoering van haar broer toont aan dat N. en zijn familie nog steeds actief op zoek zijn naar de verzoekende partij. Zij beklemtoont dat zij naar aanleiding van haar laatste asielaanvraag meedeelde dat er een link is tussen haar problemen met N. en de ontvoering van haar broer. De verzoekende partij verwijst voorts naar haar problemen aangehaald in haar eerdere

asielaanvragen. Vervolgens bekritiseert de verzoekende partij de werkwijze van de verwerende partij. Daar de bestreden beslissing zo snel genomen is, heeft ze de kans niet gehad de schriftelijke documenten uit Afghanistan te laten overkomen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte de nieuwe gegevens zelfs niet aan een begin van onderzoek heeft onderworpen en de perken van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. De verzoekende partij betoogt verder dat de door de verwerende partij ingeroepen weigeringsgronden helemaal niet fundamenteel noch voldoende zijn om een beslissing te nemen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, daar zij ze tracht te weerleggen. Bijgevolg wordt er geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aangebracht heeft, die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

2.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel nieuwe elementen heeft aangebracht en erop wijst dat de problemen waarvoor zij Afghanistan heeft verlaten nog steeds bestaan, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Bij het gehoor op het niveau van Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde de verzoekende partij immers wat volgt:

“Bent u teruggekeerd naar Afghanistan?

Neen

Om welke reden dient u derde AA in?

In ben geboren in Ghazni, ik woonde er 22 jaar in het district Andar. Deze provincie komt toch in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Ook de plaats waar ik het laatste heb gewoond staat in (...), staat ook op de lijst voor subsidiaire bescherming.

Heeft u nog nieuwe elementen ikv uw asielaanvraag?

Mijn jongste broer werd ontvoerd. Ik wil documenten voorleggen maar ik krijg dezelfde dag als mijn AA weigering. Ik heb wel tijd nodig om die documenten hier te krijgen.

Wat gebeurde met broer? Ik heb reeds verteld bij tweede aanvraag AA gisteren. Ik wil dit bewijzen maar moet tijd krijgen om die documenten te kunnen aanvragen.

Welke documenten zou u kunnen krijgen? Documenten van Kabul. Ik ga aan mijn familie vragen naar Kabul te gaan en om klacht in te dienen ivm ontvoering.

Is er een link tussen uw problemen in Afghanistan en de ontvoering van uw broer?

Ja. Ongeveer 12 dagen geleden werd mijn broer ontvoerd. Ik denk dat mijn neef achter de ontvoering zit want mijn familie heeft problemen met hem. Mijn familie heeft mij op de hoogte gebracht van de ontvoering. Tot nu toe hebben we geen nieuws meer van mijn broer. Mijn moeder, zus en broer verbleven op dat moment in de provincie Maidan Shar. Mijn broer werd op die plaats ontvoerd.

Nog vragen/toevoegingen? Neen. Enige wat ik vraag is tijd om de documenten ivm de ontvoering van mijn broer te kunnen voorleggen.

Waarom heeft familie nog geen klacht ingediend omwille van de ontvoering? Kan het niet in Maidan Shar?

Jawel ze kunnen misschien ook klacht indienen in Maidan Shar. Ik weet het niet, misschien zijn ze ondertussen al bij de politie geweest. Ik heb geen contact meer met hem en zelf kan ik hen niet contacteren. Ze hebben geen telefoon.

U heeft geen mogelijkheid om iemand anders in Afghanistan te contacteren? Jawel, er is wel een kennis in Kabul.

Alle vragen/tolk begrepen? Ja.”

Bij haar tweede asielaanvraag deelde de verzoekende partij mee dat haar broer ontvoerd was. Met betrekking tot deze feiten oordeelde de gemachtigde van de minister in de beslissing van 10 december 2008 dat *“betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij via de telefoon zou vernomen hebben dat zijn broer zou ontvoerd zijn en deze ontvoering het gevolg zou zijn van betrokkenes problemen; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”* Met betrekking tot de problemen in het land van herkomst aangevoerd bij de eerste asielaanvraag oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 6 november 2008 met nummer 18.461 dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft verstrekt met betrekking tot de personen die N. vergezelden toen deze verzoekers moeder is komen bedreigen; dat verzoeker al evenmin consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de huidige verblijfplaats van diens moeder en zus of de wijze waarop of frequentie waarmee hij sedert zijn aankomst in België nog contact heeft gehad met diens familieleden in Afghanistan; dat verzoeker in deze overigens duidelijk de indruk gewekt heeft dat hij zijn verklaringen al naargelang de vraagstelling bewust aanpaste teneinde het geheel te doen rijmen; dat zulks tevens het geval is wat betreft de persoon die de verwondingen teweeggebracht door N. zou hebben verzorgd; dat verzoeker evenmin eensluidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de klacht die door diens moeder werd ingeleid en weinig aannemelijke verklaringen heeft verstrekt met betrekking tot de verdenking die verzoeker op een gegeven moment koesterde ten overstaan van diens buurman. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen of post factum verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal, hetgeen niet afdoende is om de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing te weerleggen. (...) In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.”* Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de gegevens die de verzoekende partij in het kader van haar derde asielaanvraag heeft aangebracht elementen zijn die zij ook reeds vermeld heeft in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij nieuwe recente informatie heeft aangebracht over de problemen die zij en haar familie ondervinden in hun land van herkomst. Voorts betwist de verzoekende partij de werkwijze van de verwerende partij. De verzoekende partij wijst erop dat ze tijdens haar verhoor meegedeeld heeft dat zij tijd nodig heeft om de schriftelijke bewijsstukken te verzamelen, maar de verwerende partij heeft de bestreden beslissing vier dagen na de aanvraag genomen. Daar de verwerende partij terecht oordeelde dat *“zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* omdat de gegevens die de verzoekende partij in het kader van haar derde asielaanvraag heeft aangebracht elementen zijn die zij ook reeds vermeld heeft in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag, diende de verwerende partij de beslissing niet uit te stellen tot de verzoekende partij haar schriftelijke bewijsstukken had verzameld.

De verzoekende partij geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat

verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

2.1.5. De verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van de goede rechtsbedeling en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij onderbouwt haar grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asiel-verzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn. De gemachtigde van de minister oordeelde op kennelijk redelijke wijze dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.”*

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet om te weten of haar de subsidiaire beschermings-status kon worden toegekend. Zij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. De verzoekende partij betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

2.2.2. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij voor haar vlucht in Maidan Shar gewoond zou hebben, en niet in Kaboel, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekende partij bij de eerste asielaanvraag verklaard heeft meerdere jaren in Kaboel gewoond te hebben en dat de Commissaris-generaal oordeelde dat deze regio niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In het arrest van 6 november 2008 met nummer 18.461 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij recent uit Kaboel afkomstig is: *“Volgens uw verklaringen bent u van Afghaanse nationaliteit en geboren in het dorp Katawaz of Katabad, in het district Andar van de provincie Ghazni. U bent Tadzjiek en sunni moslim. Sedert de val van de Taliban woonden u en uw familie in Kabul (Char Dehei). (...)Verzoeker beweerde echter recent afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst en de lijst van 6 oktober 2008 (update).”* Bijgevolg is de verklaring van de verzoekende partij dat zij in Maidan Shar gewoond zou hebben in tegenspraak met eerdere verklaringen. Ten overvloede brengt ze geen enkel begin van bewijs bij van de stelling dat ze voor haar vlucht naar België in Maidan Shar gewoond heeft.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat zij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan voldoende precisie, dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verwerende partij genomen besluit. De verzoekende partij benadrukt dat ze voor haar vlucht uit Afghanistan in Maidan Shar gewoond heeft.

2.3.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij – ook in de repliekmemoë – geen andere argumenten aan, ook niet betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.